

for Fortolkning og Afgørelse ved Domstolene den ene Gang efter den anden. Jeg vil endogsaa paa staaende Fod være i Stand til at nævne adskillige Eksempler paa dette. Jeg skal blot nævne Skatte-lovene, der blev affattede med den største Omhu, men de har dog givet den danske Sagførerstand meget at bestille, efter at de er komne frem, og de vil ganske sikkert give Anledning til adskillige Processer. Men saaledes foreligger Spørgsmaalet ikke i denne Forbindelse, thi til anden Behandling blev der stillet et positivt Forslag, som netop gik ud paa at fastslaa, at Panthaverens Ret ogsaa skulde vige for et eventuelt Erstatningskrav, men det Ændringsforslag gik jeg imod, og det blev nedstemt af Landstinget, saa i dette Spørgsmaal kan der vanskeligt rejses Tvivl. I hvert Fald kan man ikke sige, at Forslaget forlader Landstinget med en saadan Tvivl i sig, thi Spørgsmaalet blev som sagt fremdraget ved anden Behandling, og derefter fandt Afstemning Sted. Det udelukker naturligvis ikke, at dette Spørgsmaal ligesom andre kan bringes for Domstolene, og at Domstolene maaske kan have en anden Anskuelse, men hvad der har været Lovgivningsmagtens Anskuelse, er der ingen Tvivl om, det fremgik tydeligt og klart ved anden Behandling. Jeg kan ogsaa nævne adskillige Eksempler paa, at selv om man her i Rigsdagen tydeligt har udtalt, hvad der har været Meningen med en Lov, er Domstolene alligevel gaaede imod den paagældende Mening, idet de ikke fandt, at den var udtalt i Loven.

Poul Rasmusen: Den højtærede Justitsminister kan ikke slutte fra Ændringsforslagets Forkastelse, thi ærede Medlemmer kan ogsaa have stemt imod af den Grund, at de i al Almindelighed ansaa Ændringsforslaget for at være overflødig, og den højtærede Justitsminister maa virkelig ikke henlede Opmærksomheden paa, at en hel Del Love, der er vedtagne af den danske Rigsdag, indeholder Uklarheder og er undergivne Fortolkning; deraf maa den højtærede Justitsminister ikke slutte til det foreliggende Tilfælde, hvor den højtærede Minister siger: Er her Tvivl, bliver det Domstolenes Sag at afgøre det. Der er den Forskel paa det foreliggende Tilfælde og de Tilfælde, den højtærede Justitsminister nævnedes, at i de Tilfælde, Ministeren hentydede til, vidste man ikke paa Forhaand, da man stemte for Lovforslagene, at der var Uklarhed til Stede, men her, hvor den højtærede Minister

muligt kan indrømme, at der er Uklarhed til Stede, er Forholdet et andet, der er det bevidst, naar man lader Loven gaa med en Uklarhed.

Justitsministeren (Bülow): Jeg kan stadig ikke give det ærede Medlem (Poul Rasmusen) Ret, mig forekommer det ikke, at der er nogen Uklarhed i Lovgivningsmagtens Stilling. Ved anden Behandling blev der stillet positivt Ændringsforslag, som udtrykkelig gik ud paa, at Panthaverens Ret skulde vige for et senere Erstatningskrav. Jeg imødegik dette ved at paavise den Fare, der kunde være for Real-kreditte paa det paagældende Omraade, og efter at dette var fremhævet, blev Forslaget forkastet i Landstinget. Derefter kan det altsaa ikke være uklart, hvad der er Grunden til det paagældende Forslags Forkastelse, og jeg kan derfor ikke indrømme, at dette Forslag forlader Landstinget med Tvivl i sig. Havde man den Gang vedtaget Ændringsforslaget, havde det været klart, men man forkastede det, og saa synes det mig ogsaa klart, hvad der har været Rigsdagens Mening. Noget ganske andet er, at dette Spørgsmaal kan blive gjort til Genstand for Fortolkning, saaledes som en hvilken som helst Bestemmelse i en Lov kan blive indbragt for Domstolene. Man kan sige, at til Trods for, at dette Ændringsforslag er forkastet, mener man alligevel, at efter Forholdets Natur, efter Forholdet mellem den begrænsede tinglige Rettighed og Ejendomsretten, maa Panthaverens Ret vige for et Erstatningskrav. Det kan man procedere om, og man kan tabe, og man kan ogsaa vinde denne Sag, men fra Lovgivningsmagtens Side er Spørgsmaalet klart, at Landstinget ved at forkaste det paagældende Ændringsforslag ikke vil have den Regel gældende, at Panthaverens Ret skal vige for et senere Erstatningskrav, og jeg har anført reelle Grunde til at forkaste det, og der er stadig reelle Grunde til at gøre Forskel paa Ejerens Ret og Panthaverens Ret; Ejeren bestemmer hvem der kører med Vognen, hvor Vognen kører, og hvordan Vognen maa køre, han bærer Ansvar for det, og derfor maa Vognen ogsaa hæfte for Gælden, selv om en anden end Ejeren benytter den paagældende Vogn, men noget ganske andet bliver, at Panthaverens Ret ogsaa skal vige, det hviler paa ganske andre Ting.

Poul Rasmusen: Jeg vil fastholde, at adskillige Medlemmer kan have stemt imod det Forslag, som blev nedstemt, ud